

Előfizetési árak:

Egy évre 5 frt — kr.
Fél évre 2 frt 50 kr.
Negyed évre 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:

Kurcaparti-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 24 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
Hirdetések Stark Nándor könyvkereskedésében is felvételnek.

Nyiltér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr.
Bermentetlen levelek csak ismert kezek-től fogadtatnak el.
Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:
Stark Nándor és Dezso Sándor könyvkereskedésében.
Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

Városi közfürdőt!

Szentés, 1889. július 17.

A „Szentesi Lap“ a városi közkormányzat organumául tekintetik, mindazonáltal hiszem, hogy szabad tért nyerek, mikor a városi kormányzatot egy irányban komoly bírálat alá veszem.*)

Tagadhatlan, hogy a város mai kormányzata — alkotások dolgában — sok eredményt tud felmutatni; de azt éppen nem vitathatja el tőlem a mai tisztikar legjobb barátja sem, hogy ez a kormányzat ott hordja magán az öntudatos vezetés, irányzás és alkotás határozott jelegét, hol erre az iniciatívát a városi képviselőtestület adja meg. — egyebekben ez a tisztikar sem egyéb a sablonok, a napi hivatalos órlések malmánál.

Nem tudom, hogy miféle fontosabb, a város fejlődésére messzebb kiható közkérdés és közdolog, melyben a mai tisztikar vezérlőként lépett fel: de amint én a közdolgok folyását ismerem, semmiféle nagyobb jelentőségű eszmét nem vitt ez a tisztikar — a képviselőtestület utasítása nélkül — a plénum elé.**)

Hogy azonban nagyobb költséggel járó és messzebb kiható közalkotások rendszeren a képviselőtestület kebeléből nyerik forrásukat, ez lehet helyes taktika, lehet öntudatos irányítása a biztos sikerre törekvő közigazgatási kormányzatnak, mely bővebb megfontolás mellett inkább elismerést, mint gáncsolást érdemel; de azt már határozott gáncsolás érdemli, ha apróbb, nagyobb, sőt, mondhatnánk, semmi költséggel sem járó közjótékonyasági intézmények létrehozása iránt nemcsak lelkesültséget; de — szabad legyen így kifejezni magamat — még érzéket sem látok a mai tisztikarban.

Azt p. o. senki nem tagadhatja, hogy egy jó közfürdő létesítésében — közegészségügyi szempontból — egy nagyon fontos és hasznos közintézményről van szó. — S viszont senki kétségbe nem vonja, hogy ha valahol, ugyanálunk könnyű ily intézmény létesítése; mert erre készen — majdnem ingyen — kínálkozik a szentesi ártézi kut felesleges vize, melyet bármely hatóság felhasznált volna már, csak a mienk nem akar erről tudni semmit. Azaz, hogy nemcsak hogy maga nem tud és nem kezdeményez e téren semmit; de lehetlenné igyekszik e téren tenni a társadalmi uton nyilvánuló jóakaró buzgalmat is.

*) Komoly bírálatnak lapunk bármikor és bárkivel szemben korlátlan terül szolgál.

***) Ott van az ártézi kut furatása és a vasutépítésnek házi kezelése, mely szülője volt, hogy Szentés oly olesón épített, amint Magyarországon még egy vasutársulat sem.

Szerk.

Volt ugyanis ajánkozó, a ki ingyen, a város megterhelése nélkül akart fürdőt építeni, s ez azon címen nem kellett a hatóságnak, hogy ő magánvállalkozó üzérkedése tárgyává nem teszi ezt az eszmét, hanem majd a város tesz valamit, azaz csinál ártézi fürdőt. S most ott vagyunk, hogy sem a város, sem magánvállalkozó nem tesz semmit; mert az utóbbi vajudik, vagy nem is törődik ez üdvös eszmével, az előbbi pedig nem tehet semmit.

A közönség a nyári por és fojtó hőségben a Tiszára megy, pedig de szívesen maradna bent a városban, ha itt fürdő volna; de nincs!

Bizony pedig, mint ezt a hódmezővásárhelyi ártézi fürdő mutatja, nagyon bőven kifizetné magát, csak volna, aki létesítené.

Vajon tegyen a városi hatóság e tekintetben valamit és cáfoljon meg, örülnék rajta.

Egy a sok közül.

A szülők figyelmébe.

Ilyenkor — a szünnapokon — sok szülő azon töri esztét, mitévő legyen fiával, a kit pajkos modorról, hanyagságról, figyelmetlenségéről, szórakozottságról, szóval sokféle hibájáról nem képes elszoztatni a nyilvános iskolai élet. Művelt, intelligens embert akarna belőle nevelni; de nem tudja, mihez fogjon, hogy célját elérje, mert a fiu talán meg is bukott, nem ugyan szellemi tehetségének fogyatékossága miatt, hanem hanyagsága és figyelmetlensége miatt. A fiut rosszul nevelték, elnézték hibáit, elkényeztettek s most nem bírnak fele. A nyilvános intézet csak a tanórák alatt taníthat, nevelhet. A kosztadó családnak rendszeren nincs auktoritása a fiu előtt s nem bír vele. A panaszos levelek egymást hajtják s a szülők majdnem kétségbeesnek fiuk jövőjén.

Pedig erre nincs ok; mert vannak hazánkban jeles magánintézetek, a melyekben elkényeztetett, hibákban leledző fiuk nemcsak jeles oktatásban és ellátásban részesülnek, hanem oly nevelésben is, mely egy-két év alatt helyrehozni képes mindazt, mit a család és a közélet a gyermek nevelése körül vétett. Ilyen jóhírű, jeles intézet a Csöndes-féle intézet Sopronban, mely már nem egy vásott fiut derék fiatal emberré nevelt, s nem egy hanyag fiut a szorgalom útjára terelt, miről számos szülő hálanyilatkozata tesz tanuságot. Engem, mint a soproni áll. főreáliskola tanárát, semmi kötelek sem fűz a Csöndes-féle intézethez. Nem is tanítottam benne soha. De Sopronban létem óta, közvetlen tapasztalás és a szülőkkel való sűrű érintkezés alapján azon önzetlen, tiszta meggyőződés érlelődött bennem, hogy ezen intézet nemcsak igen jó tanító iskola, hanem kitünő nevelő, javító intézet is. Oly szerkezetű gép, melynek egyik végébe rakják a hibás gyermekeket, a másik végéből mint kiművelt, kinevelt ifjak kerülnek ki. És valóban ez intézetben a legpéldásabb rend, pontosság uralkodik. A növendékek folyton tanárok, nevelők ellenőrzése alatt állanak, kik nemcsak szorgalomra, figyelemre, hanem illemre, jó modorra, tisztaságra, pontosságra, becsületességre, jellemességre is tanítják, szoktatják a rájuk bízott növendé-

keket. A fiuk hibáit óvatos gondossággal nyesegetik, irtják s helyökbe a nemesebb érzelmeket plántálják. Igaz, hogy nem minden fiu egyaránt fogékony a nevelés behatásaira; egyik jobban tanul, másik kevésbé. De még nem volt rá eset, hogy a mely tanuló ezen intézetben legalább egy évet töltött, jórésztben meg nem javult volna, holott nem lehetetlen, hogy nyilvános iskolában, kellő ellenőrzés hiájával, még jobban belemerült volna hibáiba.

Én tehát tiszta és önzetlen meggyőződésből felhívom a magyar alföld minden szüleinek figyelmét a Sopronban létező Csöndes-féle magán tan- és nevelőintézetre, — a kik fiaikat gondos ápolásban, tanításban és nevelésben részesíteni óhajtják. Mert nem lehet tagadni, hogy a nyilvános iskolába járó jó fiut elronthatják néha a rossz pajtasok s az ellenőrzés kellő hiánya, a mi magánnevelő intézetben abszolút nem történhetik. Messze vezetne itt felsorolni mindazon előnyöket, hogy ott a legnagyobb gondot fordítják az idegen nyelvek elsajátítására is. Így a magyar fiuk rövid idő alatt megtanulnak németül s viszont a németek magyarul. Maga az intézet impozáns épület, mely szép parkszerű kert közepén, tehát mindig tiszta, üde levegőben áll, szép étkező-, tan- és háló termekkel, muzeumokkal, betegszobákkal, tornaeszközökkel, szóval oly berendezéssel, a minővel egy teljesen és kifogástalanul felszerelt peadagógiumnak rendelkeznie kell.

Az intézetnek van teljes elemi iskolája és nyilvánossági joggal felruházott gymnasiuma és reáliskolája, úgy, hogy az intézet által kiállított bizonyítványok állami érvényességgel bírnak. Az intézet a kir. tanfelügyelő és főigazgató felügyelete alatt áll és csak államilag képesített tanárok működhetnek benne. De van ezen iskolának tápintézete — internátusa — is, melybe mindazon tanulókat veszik fel teljes ellátásra, nevelésre és tanulmányuk ellenőrzésére, a kik valamely más soproni tanintézetbe járnak, például az áll. főreálba, kath. vagy ág. ev. főgymnasiumba, keresk. akadémiába stb.

Mikor tehát ezen intézetet a t. szülők figyelmébe a leglemelegebben ajánlom, csak azt jegyzem meg, hogy a ki ezen magánintézetre vonatkozó bővebb felvilágosítást nyerni óhajt, az forduljon akár hozzám, akár a Csöndes-féle magán tan- és nevelőintézet igazgatóságához Sopronban, mely szívesen szolgál részletesebb felvilágosításokkal.

Végül arra kérem a magyar alföld lapjainak igen tisztelt szerkesztőit, hogy jelen soraimat — a szülők és a tanulók érdekében — becses lapjaikba átvenni, illetve azokban közzétenni sziveskedjenek.

Csongrád, 1889. évi július hóban.

Dr. Kárpáti Károly,
a soproni áll. főreáliskola r. tanára.

A magyar csárda a párisi kiállításon.

A „Moniteur Illustré des Expositions Internationales“ című párisi képes lap hosszabb cikkben ismerteti a Rambovszky és Schweighoffer-féle magyar csárdát, melyet, mint a párisi kiállításnak egyik leglátogatottabb és legfényesebben berendezett vendéglőjét mutat be s ajánl a párisiaknak és a kiállítást látogató külföldiek figyelmébe.

Érdekes, hogy a vendéglős társakat (Rambovszkyt és Schweighoffert), mint „originális szegedi polgárokat“ tünteti fel; pedig, hogy Rambovszky a

párisi világkiállításán elnyerte a magyar csárda felállítási jogát, ezért mint szentesi vendéglős folyamodott s a szentesiek közül — már akiknek meg volt erre némi összeköttetésük, — mindent megtettek, hogy e nagy konkurenciában Rambovszky legyen a magyar csárda. S talán nem is túlozzuk a dolgot, ha azt állítjuk, hogy a szentesiek mozgatása, egy pár embernek utánjárása döntött Rambovszky javára, s most ő, mint tősgyökeres szegedi ember van Parisban ajánlva és a jó orosházi Schweighoffer is fel van avatva originál szegedivé.

Egyébként le van ebben a cikkben írva a kiállítási magyar csárdáról, hogy benne naponta 600 vendégre teritene, s ezentul a csárda örökös ünnepeinek a színhelye, oly fényesen és kényelmesen van berendezve, ellátva, hogy a csárda a paloták lakóinak is elég kényelmet biztosít.

A szintén originális szegedi banda (az Urbán-féle zenekar Fehér Poldi vezetése mellett) d. e. 10 órától éjfélig huzza a szebbnél szebb magyar darabokat. A nevezett francia lap szerint ilyen cigány banda nincs a kiállításon. Mikor huzza a Rákócyt és „Kossuth Lajos azt izente” — elragad, s egyes darabokat oly szenvedélyvel huznak, hogy idegen bár; de nagyszerű hatásától senki nem szabadulhat.

A kiszolgálás a csárdában pontos és előkelően tiszta. Az ételek izletesek és olcsók. Olcsóbbak, mint a kiállításon bárhol.

Berger, a kiállítás főnöke és Munkácsy, a világhírű festő is itt adtak vendégeik számára minden tekintetben excellens társas-ebédet.

Kiemeli a cikk, hogy mifele magyar ételeket lehet kapni a csárdában és különösen dicséri a szegedi halasz-lét. Van ott pörkölt hal, kolozsvári káposzta, székely gulyás, Pálfi rostélyos, serpenyős sült, borju paprikás, paprikás bárány, Eszterhazi rostélyos, paprikás szelet, paprikás csirke, turós galuska, tojásos galuska, káposztás kocka, káposztás rétes, turós lepény, turós metélt, turós rétes stb.

Cikkiró azzal végzi cikkét, hogy aki a kiállításra megy, térjen be a magyar csárdába, hol nemcsak izletes magyar rendkívüliségeket kap ételül; de kitűnő italokat is. Dicséri az „Agnes” és „Vera” savanyúvizeket (Már ha kitűnő magyar forrásvizet akartak ezek az urak bemutatni, a „Vera” viz helyett egy kis „Borszékít” kellene árulni, s akkor méltó volna a dicséret.)

A „SZENTESI LAP” TÁRCÁJA.

A részeg.

— Kép az életből. —

— Fél emberrel többé nem iszom! — s dühösen tette le reszkető kezéből a fenéig kiürített poharat az asztalra. Nem én! nem iszom! . . . Én mindenkor helyt állok magamert . . . rajtam sohasem fogott ki egy pohár bor!

— De uram! — válaszolt a megszólított, ki csak félig itta ki poharát, — hisz több egy órájánál, hogy itt poharaztatunk, ön pedig csak az imént jött, tehát utól kell érnie bennünket, hogy ilyenmő követeléssel felléphessen.

— Hahaha! — s kacagott a mámoros ember, hogy könnyei is kiesordultak, — egy órája? szép! s azóta folyton isznak? . . . nagyon szép! Tehát megelégtelték? . . . Lássuk csak! Ma, tegnap, tegnaplótt . . . egy hete . . . két hete, mindig iszom, s még folyton folyvást szomjazom . . . égető szomjuságot érzek . . . szomjuságot érzek; de nem a mit a bor olt el, hanem a mit bosszuszomjnak neveznek . . . Meg akarom bosszulni sorsomat, mely miatt elkárhoztam . . . a bort csak csillapító gyógyszerül használnám . . .

— Bort ide, hadd igyam!

Mohón nyult a tele üveg után, melyet fenéig kihuzott a nélkül, hogy ajkairól csak egyszer is levennie; azután szó nélkül megtörülte nedves bajuszát, rágyújtott két krajcáros vörös cserép pipájára s füstfelhőbe burkolódzva, bocsájtkozott beszélgetésbe szomszédjával.

— Nos, meg van ön velem elégedve? — Látja

A borok közül a somlóit, badacsonyt és rizlinget ajánlja; de nagy lelkesedés közt isteníti a tokajit.

Hát ez meg is érdelem!

Heti krónika.

Azon huszonhét év óta, mely a kiegyezés óta eltelt, nagyot változott ugyan a viszony, mely köztünk és Ausztria között fennáll, mindannak dacára vannak még most is oly kétlaki lények, melyek nem akarnak hinni ez állapot tartósságában s azon reményben ringatják magukat, hogy újra megszilárdítják alapjaikat, melyek, minél inkább közeledünk a politikai érettséghez, annál inkább bomladoznak, lazulnak. Ilyen közjogi absurdum a *cs. k. szabadalmazott duna-gőzhajózási társaság*, mely tőlünk teljesen függetlenül ura a Dunának Passautól a monarchia határig. Pedig a Dunának éppen az a része, mely hazánkon keresztül foly, ugy a kereskedelem, mint a stratégia szempontjából a legfontosabb, s e nagy folyam a legnagyobb áldás lehetne ránk, ha nem oly, irántuk ellenséges intézmény lenne ura, melyből nemcsak, hogy nem háramlik ránk semminemű haszon, de, melynek törekvései teljesen oda irányulnak, hogy a mi rovasunkra, a mi zsirunkon idegenek hizzanak meg; mely a mi kormányunkat semmibe sem veszi, tőlünk közvetve adót szed s mindössze annyi engedményt tesz, hogy a határon föltűzi a magyar lobogót, de egyebekben, még hivatalos nyelvben is, teljesen idegen. Közlekedésügyünk vezetői már évek óta oda-irányítják törekvéseiket, hogy ellensúlyozzák a duna-gőzhajózási társulat üzemét, mi a Duna mindkét oldalán párhuzamosan vont vasuti vonalak segítségével ugyannyira sikerült is, hogy a társulat az utóbbi években aggasztóan a zérus felé közeledő osztalék következtében, olyan szorult helyzetbe jutott, hogy kénytelen a magyar kormányval kiegyezni. Az alkudozásokat az új igazgatóság kezdte meg közlekedésügyi ministerünkkel, a vasmarku Barossal, kibén éppen emberükre akadtak, mert ez nem törődve fűhöz-fához való szaladgálásukkal, kapkodásukkal és jaj-

mily hamar utólrtem önöket?! Utól . . . el is hagytam talán! . . . no, de nálam ez még nem előny; mert hisz' mi összehasonlíthatlanok vagyunk e téren . . . Soha sem fog ön engem utólrni . . . nem bizony . . . de ne is érjen . . . Gyászos ez az én dicsőségem . . . gyászos . . . nagyon gyászos. Szomorú esemény fűződik ennek történetéhez.

— Ne higye ön, hogy örökölttem, mint ősi erényt! Véraldozat árán szereztem . . . Igen! szívem vérenek áldozatán . . . becsületek árán!

Ez utolsó szavakat szomorú, rezgő, mintegy elmosódott hangon mondotta, melyek nem is annyira hallgatójához, mint inkább önmagához voltak intézve. E szavaknál, mintha könnyek csillámlottak volna meg az öntudatánál alig levő ittas ember fénytelen, megtört szemeiben, a mint bambán maga elé bámult, a mint a pohár fenékén maradt pár csepp borra szegé merev tekintetét, melyekben a tűzverő villiket látta táncolni.

Nézte . . . nézte . . . majd ugy érezte, mintha őt is magukkal ragadták volna a táncba . . . Forgott vele örülten, eszeveszettül . . . Forgott minden . . . ház, épületek, asztalok, székek, padok, poharak . . . Mind jobban, jobban érezte, hogy fárad, nem bír lélekzetet venni, mellét iszonyu kín sulya nyomja, torka kiszáradt; de csak forogtak vele tovább, kérelhetetlenül.

Elájult . . . Tehetetlenül zuhant az asztal alá.

Ijedten ugráltak fel az ivók az asztaltól, hogy a szerencsétlent felemeljék, ki borzasztóan nézett ki; arcából kikelve, megkékülve, szája nyitva, megüvegesedett szemeit pedig mereven függeszté egy pontra. Gondolatait látszott rendezni; mintha a multban keresne valamit, mi átokként nehezedik rája; mintha

veszékélésükkel, csak azon esetben nyilatkozott hajlandónak, a részletesebb alkudozásokba bocsájtkozni, ha a napokban letelő határidőig elfogadják föltételét, t. i. hogy külön független igazgatóság legyen Budapesten, a magyar kormány felügyelete alatt, az árszabályozás jogával, s egyéb oly intézkedésekkel körülvéve, melyek az ország anyagi és erkölcsi érdekeit megóvják, s véget vetnek azon iszonyu rendetlenségnek, mely szerint e társaság éppen annak az országnak még lételet sem vette tudomásul, mely összes forgalmának legtetemesebb anyagát szolgáltatva s a meggazdagodásnak legbővebb forrását képezte.

Az elmúlt héten az egész ország figyelme a szatmári törvényszékre volt irányítva, mely 4 napon keresztül egy Lukács nevű hazaárulással vádolt görög keleti lelkész ügyét tárgyalta. Nagyszámu tanu tett bizonyosságot a vádlottnak Lacházán tartott beszédében foglalt nemzetellenes izgatásokról.

És a törvényszék, dacára annak, hogy vádlott a tárgyalás folyamán is folyton tüntetett a magyarok elleni gyűlöletével, így például habár jól bírja, nem akarta használni a magyar nyelvet, hanem oláh tolmács segítségével közlekedett a törvényszékkal, mely őt szorosán a hiányos nemzetiségi törvényeinkhez tartva magát, felmentette.

A szatmári törvényszék eljárását nemcsak törvényesen helyesnek, de viszonyainkat tekintve, tapintatosnak is kell minősítenünk, mert ezáltal fényesen bebizonyította azon elvadtított elemek előtt, hogy agitátorai izgatásai, nem alapszanak igazságon és magát a vádlottat is lefegyverezte s azonnal meg is térítette, a mint ennek az ítélet felolvasása után ünnepélyes hangon kifejezést is adott.

A szerb kormány általános fegyverkezést rendelt el, állítólag az elszaporodott rablóbandák garázdálkodásai ellen. Ez azonban, úgy Konstantinápolyban, mint Bulgáriában megszokott garázdálkodások nem öltöttek oly mérveket, hogy indokoltnak lássék a fegyverkezés. Ez okból Bulgária is azon 25 millios kölcsönből, melyet sikerült amerikai banká-

keresne valakit, hogy megmondhassa neki: „Ime, nézd, itt vagyok! . . . ezzé lettem! . . . s ezt te tudtad tenni?!”

Végre magához tért. Nagyot lélekzett, egyet köszörült torkán, lesimitotta összekuszált haját s letörülte homlokáról a kigyöngyözött hideg verejtéket.

Töltött és ismét ivott.

Az a végtelen szomorúság, mely arcán visszatükröződött, az a mélabus reszketeg hang, melyen beszélt, mind oly leverőleg hatott az egész társaságra. Valami megmagyarázhatatlan szánalom érzete fogta el valamennyit. Egész érdeklődéssel hallgatták a részeg ember által szakadozva, — imitt-amott bölcselkedéseket közbeszúrva — beszélt életörténetét.

— Szomorú dicsőség . . . gyászos dicsőség! Engem utólrni egy hosszú élet kevés volna hozzá!

Az élet legfőbb célja a pénz! Tudomány, munka, szorgalom, erkölcs becsület, ez csak mind eszköz a pénzszerzésre . . . Kapzsi az egész világ, melyben legnagyobb uzsorás az, ki előtt a pénznek legcsekélyebb értéke van, mert ez önmagát csalja legnagyobb mértékben . . .

— Két krajcárom van . . . Huszezer forintom volt . . . A hajdani jóbarátok helyén ugyannyi ellenség, vagy szánakozó . . . A becsületből nem maradt meg semmi! A munkából jutott osztályrészül legtöbb; de ezt sem pénzszerzés céljából végzem . . . Nagy munkát kell teljesítenem, hogy a magam elé tűzött feladatot bevégezzem . . .

Agyon kell inni magamat!

Itt félbeszakítva elbeszélését, mondá:

— Nem lenne szives szomszéd egy pohár bort tölteni?!

rokkal kötnie határszéli várát erősíti és hadseregét ismétlő fegyverekkel látja el.

Helyi és megyei hírek.

— **A szentesiek Londonban.** A szentesiek, kik az írók és művészek társasága által rendezett kirándulással a párisi világiállítás megtekintésére Franciaországba utaztak, — mint id. *Várady Lajos* Párisból lapunk szerkesztőjének írja, — f. hó 15-én Párisból Londonba utaztak, hogy a föld e legnagyobb világvárosát és ennek csodáit is megtekinthessék. A kirándulók ezen csapata a jövő hét közepén lesz itthon.

— **A templomát és tornyát** teljesen renováltatja a szentesi ref. egyház. E nagy, hatalmas templom és tornya kívül-belül nagyon igényli a javítást, különösen a templom tetjeje van erősen megromolva. Nem csoda, mert 1861. óta nem igen volt rajta komoly javítás. Az egyháztanács elhatározta, hogy ezuttal a templom belsejét is kicsinosíttatja. — A renoválás előreláthatólag 8—10 ezer frtba kerül.

— **A pénzügyigazgatóságoknak** újabb törvény alapján olyképpen lett szervezése által, hogy az adófelügyelőség teendőit is a pénzügyigazgatóság fogja végezni, az adófelügyelőségek f. évi aug. 1-től a pénzügyigazgatóságba olvasztattak be, s az adófelügyelői állások megszüntetettek. — E szerint a mi adófelügyelőnk: *Vadász József* állása is megszünt s ő az ujon szervezett 14. számú szegedi pénzügyigazgatósághoz, pénzügyi titkár címmel, helyettes pénzügyigazgatóvá nevezetett ki, mihez képest *Csongrádmegye* adóügyét jövőre is ő fogja vezetni.

— **A vármegyék** területi rendezése tárgyában az „Arad és Vidéke” szenzációs értesüléseket hoz nyilvánosságra. — Ezek közül felemlítjük, mint bennünket közelebbről érdeklőket, hogy *Csongrádmegye* székhelye Szegedre tétetnék át, s hogy *Csanádmegye* felosztási terve illetékes helyen elejtetett, sőt e megye területi kibővítést nyerne *Tót-Komlós, Sámson és Földvár* békésmegyei községek átesetelásával. A megnevezett forrás szerint a megyekikerekítési törvényjavaslat már a f. év őszén a törvényhozás elé terjesztetik.

— **Az új egyforintosok,** amelyeket mult szombaton bocsájtottak ki, már nálunk is közkézen forognak. Az új egyforintosoknak legfőbb előnye, hogy kicsi s könnyen elhelyezhető bármely üres bugyellarisban, legfőbb hibája pedig — izléstelen rajzain kívül — az, hogy nedves érintésre megy a kép színe.

— **Szent Kleofás!** — kiáltott föl tenyerei összecsapva *Dömötör Mihályné* asszonyom hétfőn délután, hogy a *Görgöstől* a *Tiszához* vezető ut mellett fekvő dinnyeföldjéhez egy válogatott társaságot látott közeledni. — Volt pedig e distingvált társaság egy 30—40 tagból álló cigány karaván, mely toalettejével méltán felköltötte a járóelők érdeklődését. A legfeltűnőbb volt e tekintetben egy hajadon, ki kö-

rülbelől elégnék tartotta a nap heve ellen egyedül a hajába font ólom pitykével védeni magát; kis öcsének azonban — ki apja vállán foglalt helyet — testvéri gyöngédségből nemcsak kalapot tett fejébe, de még egy piros zsebkendőt is kötött a nyakára. — A mint a karaván első része oda ért az említett dinnyeföldhöz, harcias kiáltás közben megrohanta a zöld levelek közül kikandikáló dinnyéket és valószínűleg iszonyu pusztítást is vizs köztük végbe, ha a tulajdonosnő segélykiáltásaira a szomszédokból egy bunkósbottal fölfegyverkezett 50—60 éves matrona elő nem siet, ki aztán botja segélyével fölujította a visszavonulók hátán a nagyidai veszedelem fájdalmas emlékét. — A karaván utolsó része, mely csak a történetek után érkezett a helyszínre, nagyon természetesen, szörnyen indignálódott az előlmenők illetlen magaviseletén, s kívánta is rájuk, hogy: „boricscsa be a fekete f... fehér lepedővel!”

— **Az izr. hitközség** eljárásága és képviselőtestülete f. hó 17-én tartott gyűlésen beadta lemondását.

— **Szinészet.** *Halmay Imre* jól szervezett színtársulata holnap, szombaton, f. hó 20-án kezd meg városunkban előadásainak sorozatát a „*Nebántóvirág*” című, közkeletűségnek örvendő, kitűnő operettel. A társulat ezenkívül — mint értesülünk — vasárnap egy népszínmű, hétfőn pedig egy szalon vígjátékban fogja magát bemutatni s a rendes bérletelőadások kedden veszik kezdetüket.

— **Öngyilkosság kaszával.** Az öngyilkosságok krónikája ismét egy borzalmas esettel szaporodott. — *Pataki Mihálynak* nagytőkei tanyáján ugyanis f. hó 16-án *Gyenes János* szegvári születésű feles, kaszája segélyével öngyilkosságot követett el. *Gyenes* előbb sógorának: *Balint Istvannak* volt tanácsa, s miután ettől nemrég a köztük fölmerült viszály következtében megvált, *Pataki Mihályhoz* ment feles, munkára. A szerencsétlen mindenki derék, törekvő embernek ismert: de utóbbi időben folyton komor, szótalan volt, mi nemcsak társainak, de gazdájának is — ki szerette a szorgalmas munkást — feltűnt. Nejevel, ki szép és szintén derék asszony, nagyon jó családi életet élt, egymást gyengédén szerették; mind a mellett egyre jobban erőt vett rajta a buskomorság. — A túlérzékeny embert valószínűleg az vitte végzetes tetterre, hogy *Balint Istvannal* felelés közben összeveszett egy lud miatt, minek következtében ez folyton a rendőrséggel fenyegette őt. A boldogtalan egy vontató mógé vonult s kaszáját előlről a nyakához illesztve, egy vágással elválasztotta a törzstől, úgy, hogy csak a félg szintén elvágott csigolyák tartottak nemileg össze. — Gyermekei nem voltak, csakis hűn szerető felesége hullajtja utána könnyeit.

A 480,000 forintos ternó — család.

Farkas Menyhért, az eddig irigyelt szerencse fia, kezd szánalmas alakká válni, s így az a bizonyos

Igen! neki köszönhetem!... Azután szaporodtak a házibarátok... Hm! Házi barát! Tudják-e önök, mi az a házi barát?... Veszedelmes kigyó, mely nem mar, hanem fujt... Lassan szorítja össze gyűrűit; de annál biztosabb... Kevés volt hivatalom után járó fizetésem, pótoltam vagyonomból. Ez is elfogyván, a becsületet pedig fönn akarván tartani, remegve bár, hozzányultam a kezelésemre bízott hivatalos pénzekhez... Letértem a becsület utjáról... sikkasztóvá lettem, csak hogy ne lássak könnyet megjelenni a nő szemében, kit bálványoztam... Feláldoztam a becsületemet egy nő szerelméért... Végzetem utóért. Felfüggesztettek állásomtól, s az asszony tettetett rémülettel vette a hirt... becsületlennek, nyomorultnak nevezett, ki nemcsak a magam, de az egész család becsületét beszenyeztem... Válopert indított... Ő el nyomorban, nélkülözések között, én pedig becsületlenül, a társadalomból száműzve, sietve végzetem elé...

Ime uraim! ez az én feláldozó szerelmemnek története... itt az eredménye... itt vagyok otthon, család, vigasztaló és becsület nélkül...

Ezen elbeszélésének végén szemei szikráztak, melle zihált s görcsösen húzódtak össze ujjai ököibe. Hevesen kapott a tele üveg után, melyet ajkaihoz emelt, hogy kiürítse; de ez csak félig sikerült, mert tehetetlenül csuszott alá a felemelt kéz, ő pedig öszszerojgyva, az asztal alá bukott...

A munkát bevégezte, mert megütötte a guta.

Don Quisotte.

„szerencse” végzetessé válik rá nézve. Feje fölött kezdenek összecsapni a hullámok, s már csak idő kérdése, hogy végkép elmerüljön. A vizsgálat ügyében nagy fontosságú esemény az, hogy *Farkas Menyhért* f. hó 16-án Temesváron *Vozáry János* vizsgálóbíró négy órán át tartó kihallgatás után letartóztatta, s most *Farkas Menyhért* vizsgálati fogságban van. E tény megsemmisítő csapást mért azok optimizmusára, a kik az utóbbi napok eseményei után is hajlndók voltak még hinni, hogy méltatlan a vád, melyet *Farkas* ellen hangoztattak, t. i. hogy nem igaz uton jutott a rengeteg pénzhez, és a véletlen szerencse szeszélyének köszönhető az a nagy áldás, mely egy-szeére gazdaggá és irigyeltté tette az ismeretlenség homályából felmerült proletárt.

Ez esetre vonatkozólag az E—s temesvári tudósítója a következőket írja f. hó 16-iki kelettel: Mint a vihar, úgy korbácsolta fel nyugalmából Temesvár városát az a hír, hogy a félmillió ternó nyerőjét több, mint négy órai kihallgatás után vizsgálati fogságban helyezte *Vozáry János* vizsgálóbíró. A napok óta szállozó hírek folytán, melyeket majd megerősítettek, majd ismét megcáfolni igyekeztek, bizonyos szkepticizmus vett erőt a publikumon. Csak akkor villanyozódott vel némileg a közönség, mikor a mai délelőtti folyamában híre terjedt, hogy *Farkas Menyhért* Temesvárra érkezett.

Mikor *Farkas* a két detektív kíséretében a törvénytisztelő épületbe megérkezett, *Vozáry* vizsgálóbíró, dacára, hogy alig mult reggeli hét óra, azonnal hozálátott a munkához és megkezdte a kihallgatást. *Vozáry* bíró Temesvárott a legerélyesebb és leglekiismeretesebb és legügyesebb bíró hírében áll. Ez okból már eleve mindenki bizott az ügy kedvező kimenetelében. Egyébiránt a vizsgálóbíróknak nagyban megkönnyítette a feladatát *Dragovanis* rendőrfőkapitány, a ki oly becses adatokat bocsátott rendelkezésére, hogy a vizsgálóbíró előtt már a kihallgatást megelőzőleg készen volt a kimenet képe.

Farkas nagy lelki nyugalommal viselte magát a vizsgálóbíró előtt, ügyesen válaszolt a hozzá intézett kérdésekre és egy pillanatra sem jött ki nyugodt véréből. Szembesítették a két leginkább kompromittált lottóhivatalnokkal, *Püspökyvel*, a falábu öreg emberrel és *Szobovits Károly* lottó ellenőrrel, a kiről azt állítják, hogy már régóta tartotta fönn *Farkassal* az összeköttetést. *Farkas* ezekkel szemben sem árulta el magát.

Erdekes mozzanat volt a délelőtti kihallgatás folyamában, mikor kitűnt, hogyan jutott a vizsgálat a legelső nyomhoz. A huzást követő harmadik napon az árvaanya (így nevezik a felügyelőt) panaszkozott, hogy az egyik fiu, *Nikifor Gyula* torkoskodott. Cukrot vett s nem lehet belőle kivenni, hogy honnan kapta a pénzt. A gondnok erre elővette a fiut és szigoruan vallatóra fogta. A gyermek zokogva beismerte, hogy a pénzt attól a falábu urtól kapta, a ki őt elküldte. Mivel pedig a gondnok még mindig nem akart hinni a fiu szavaiban, hanem tovább fakgatta, a fiu végre másik két társára hivatkozott, a kik szintén 4—4 krt kaptak a falábu urtól, a ki őket a hátulsó lépcsőn leküldte. Ez a körülmény mégis feltűnt a gondnoknak és jelentést tett róla. Így derült ki aztán a turpisság.

Vozáry vizsgálóbíró kihallgatás közben azt is kérdezte *Farkas Menyhért*től, hogy honnan vette azt a temérdek pénzt, melylyel a temesvári lutrit legutóbb megrakta. *Farkas* erre kijelentette, hogy az idén már három ternót nyert a temesvári lutrin: egyet 16,000 fttal, egyet 36,000 fttal és egyet 17,000 fttal. Mind a három esetben *Budán* rakta meg a számokat és a legutóbbi nyereményt az aradi közjegyző által vétette fel. Allításának igazolására hivatkozott is az aradi közjegyzőre.

A fenteből tehát világosan az tűnik ki, hogy a *Farkas Menyhért*-féle nagy lottó-nyeremény furfangosan előkészített család eredménye. A huzáshoz becsempészett fiu állítólag *Farkas Menyhért*nek saját gyermeke.

Irodalom.

— „Az osztrák-magyar monarchia irásiban és képen” c. nagy irodalmi vállalatnak a 88-ik füzetét jelent meg. *Stiria* leírásának folytatását hozza. Ára 30 kr.

REGÉNY-CSARNOK.

A boszorkány.

— Siciliani regény. — 24. közl.

Giovanni távozni akart, midőn a marquis meg-szólította:

— Mindjárt bucsut vehet tőlem, uram, — mondá neki, — mert midőn vissza fog térni, én már nem leszek itt.

Giovanni meghajtá térdét, megragadá atyjának kezét, hogy ajkaihoz vigye.

Körömpróbaig kiürítette az odanyujtott poharat, azután tovább beszélt:

— Ne nézzenek le uraim, azért, hogy ily elzüllött állapotban találjanak... hogy otthon, család és hajlék nélkül bolyongok korcsmárol-kormára... Volt énnekem mindenem, mi szép és kedves a világon!

Majd hirtelen közbevágvá intéz egy kérdést a társasághoz:

— Nős önök közül valaki? Nem?! Nos hát akkor ajánlhatom, hogy kerüljek az asszonyt!...

— Az asszonyt küldé Isten ostor gyanánt az emberekre... Nem elvont fogalom az ördög, mint némelyek hiszik; létezik... él... mozog és kísért, mint azt világ kezdete óta tevé... Itt jár közöttünk mosolylyal ajakán, ölelésre tárva gömbölyű hófehér karját, hogy áldozatát agyonszorítsa...

— Tanultam tisztelni és szeretni a nőt; de tanultam érettk szvenvedni is... Szenvedtem sokat... Csába szavakkal kísértett egy asszony, kit nőmnek nevezék... Édes, suttogó hangon bájos mosoly kíséretében... Behálózott, mig akaratomat teljesen semmivé tette... mig egészen rabja levék. Azután kért sokat, nagyon sokat... Mindig hiányzott valami csekélység, mit nem tagadhattam meg tőle... Hiszen oly szépen tudott kérni zengzetes hangjával... Azután következtek a bálak s toillettek, mi mind csak a csekélységek közé lett sorozva. Névnepok, estélyek. Házam kezdett jó konyhájáról hírnévre szert tenni. Ismerősök, jó barátok mindig sűrűbben látogattak el hozzám, a mi őszintén szólva, hízeltget is, hiuságomnak. Ilyenkor aztán hizelegve jött hozzám a nő: „Látod! ezt nekem köszönheted!”

4. oldal.

De az agg marquis tekintetéből oly fagyos szigor világlott ki, kezében oly merevség uralkodott, hogy a büszke ifju újra felkelt, csupán tiszteletteljesen köszöntvén a marquist:

— Isten óvja meg atyámat, — mondá, — ez legforróbb ohajom.

— És javítsa meg szivedet, fiam, — felelé az aggastyán, — ez legélelkebb kívánságom.

Giovanni meghajtá magát s távozott, kísérve az altiszt által.

A marquis, fiának távozta után, elmondá Palmierinek Giovanni összes különködéseit. Felemlíté a szégyenteljes szerelmet, melyet a szép Judith iránt érezett, fel rokonszenvét a hujdosó száműzöttek iránt, kik nyílt lázadásban állnak uruk és királyuk ellen.

— Fékezhetlen természete van, — mondá végül, — vas jelleme, melyet ha nem akar hajlani, törni kell.

— Legyen nyugton, marquis ur, — felelé a fiatal tiszt, — fia jó kezek közt van, csalhatatlan eszközökkel rendelkezünk megszéledíteni az elvadult lovakat és lépésben járásra tanítani az ily makacs embereket. Egy év lefolyta előtt vagy egyike lesz legjobb katonáimnak, vagy pedig ebrudat ugratunk vele.

Midőn Giovanni visszatért, Campo-Forte marquis már régen bucsut vett Palmieri kapitánytól.

Az ifju sicíliai valóban felismerhetlen volt; a katonai egyenruha csak emelé büszke szépségét.

Palmieri már távolról észrevévő őt és magához inté.

— Kedves barátom, — mondá neki, — (mél-tatlak téged ezen hízogó címre, mivel Diodato fivére vagy), atyád elmondá különködésidet; a te kis zsidó leányod talán szép lehet, de az valószínűtlen, hogy egy Campo-Forte sarj ily teremtést válasszon egykor nőjeül? — Ha az igazság megbűnhődhetné az öreg Izsákot minden darab aranyért, melyet lopott, vagy rabolt, leánya a város szegyenpadjára állíttatnék.

Giovanni idegenszerű tekintettel mereven nézett a kapitányra; acél izmai rángatóztak, s a vér hevesen lüktetett ereiben. Egy percig azon kísértés fogta el, hogy lesujtsa a gunyolódó tisztet vas markával, mint ezt hajdan a halászszal tevő. De mégis talált magában elég erőt, hogy ellentálljon ezen vészes gondolatnak.

— Atyád azonkívül azt állítja, hogy szeretsz a függetlenségről álmodozni; erről a lehető leggyorsabban le kell szoknod, — folytatá Palmieri kapitány, ki nem vette észre a vesztélyt, mely közül az imént menekedett meg; — itt nálunk ily eszmék nincsenek megengedve, öcsém; vakon kell engedelmeskedned, bármily parancsot kapsz is. Tisztelet s engedelmeség, e kettő legyen jelszavad a jövőben, ha becsülettel akarod befutni pályádat, s ha nincs különös előszereteted a súlyos büntetések iránt. De a szolgálaton kívül nevetehetsz, ihatol, játszhatol társaidal, elcsábíthatod a leányokat s megölheted atyjukat vagy bátyjukat, ha ellenkeznek. Most kövess engem, Giovanni; elvezeilek, hogy részt végy egy kis mulatságban, melyet legényeim szereznek maguknak, hogy előljk nyugalmukat.

(Folyt. köv.)

Apróságok.

Párbeszéd.

— Mit gondolsz, miért iratja össze a polgármester az érdemjeleket?
— Azért, barátom, mert az érdemek elfogytak, hát azt akarja, hogy legalább a jelek ne vesszenek el!

Egy kis félreértés.

Hitelezője üldözött egy iszákos hivatalnokot, de sohasem találhatta otthon, meg az irodában sem.
Egy alkalommal ismét beszól hozzá, de megint nem találja honn. Kérdi a kis fiától:
— Fiáskám, hol van az apád?
— Kéjem, mán jeden eement.
— Hová?
— Az ivodába.
A hitelező betű szerint vette a dolgot, és az első korcs-mában csakugyan meg is lelte.

Nem értette meg.

Egy vendég már 14 napig időzött egyik rokonánál, ki nek a felesége már nagyon megelégette a látogatást s így szól:
— Kedves rokon, önt családja bizonyosan nagyon óhaj-taná már látni, de nem is csoda, hisz már rég nem látták önt.
— Valóban igazza van önnek, irok is feleségemnek azon-nal, hogy jöjjön ide ő is gyermekeimmel együtt . . .

Bók a melegségről.

Alfréd: „De kutyá meleg van ma nagysám, úgy izzadok, mint egy számár! Kegyed nem?”
Irma kisasszony: „En nem, én egészen más fajhoz tartozom!”

Vasuti menetrend.

(Pusztá-Tenyő—Kun-Szent-Márton—Szentés között.)

Ervényes 1889. június 1-től.

Szentés—Szolnok.

Szentés indul	5 ó. 36 p. éjjel, 12 ó. 03 p. d. u.
Töke érkezik	6 ó. 13 p. éjjel, 12 ó. 40 p. d. u.
Kszl.-Márton	6 ó. 58 p. d. e. 1 ó. 20 p. d. u.
P.-Homok	7 ó. 37 p. d. e. 1 ó. 52 p. d. u.
T.-Foldvár	8 ó. 05 p. d. e. 2 ó. 17 p. d. u.
Martfű	8 ó. 23 p. d. e. 2 ó. 37 p. d. u.
Kengyel	9 ó. 04 p. d. e. 3 ó. 12 p. d. u.
P.-Tenyő	9 ó. 31 p. d. e. 3 ó. 31 p. d. u.
Szajol	9 ó. 52 p. d. e. 3 ó. 51 p. d. u.
Szolnok	10 ó. 30 p. d. e. 4 ó. 55 p. d. u.
Budaestre erk.	1 ó. 55 p. d. u. 8 ó. 15 p. éjjel.

Szolnok—Szentés.

B.-pestről indul	9 ó. 30 p. éjjel, 8 ó. 20 p. d. e.
Szolnok	3 ó. 26 p. éjjel, 11 ó. 50 p. d. e.
Szajol érkezik	3 ó. 55 p. éjjel, 12 ó. 22 p. d. u.
P.-Tenyő	4 ó. 31 p. éjjel, 12 ó. 44 p. d. u.
Kengyel	4 ó. 59 p. éjjel, 1 ó. 12 p. d. u.
Martfű erk.	5 ó. 30 p. éjjel, 1 ó. 40 p. d. u.
T.-Foldvár	6 ó. 02 p. d. e. 2 ó. 12 p. d. u.
Homok	6 ó. 15 p. d. e. 2 ó. 24 p. d. u.
Kszl.-Márton	7 ó. 30 p. d. e. 3 ó. 06 p. d. u.
Töke	8 ó. — p. d. e. 3 ó. 36 p. d. u.
Szentés	9 ó. 34 p. d. e. 4 ó. 11 p. d. u.

A csongrád—félegyházi h. é. vasut menetrendje.

Ervényes 1888. szept. 16-ától.

Szeged—Csongrád.

Szegedről indul	11 óra 9 perc de., 2 óra 18 perc du.
Félegyházáról	12 óra 15 perc és 5 óra 40 perc du.
K.-K.-Szállásról	12 óra 48 perc du., 6 óra 12 p. este.
Csongrádra erk.	1 óra 11 perc du., 7 óra 03 p. este.

Csongrád—Szeged

Csongrádról indul	9 óra délelőtt, 2 óra 15 perc du.
Kiskun-Szállásról	9 óra 52 perc de.; 3 óra 1 perc du.
Félegyházáról	10 óra 29 perc de., 3 óra 36 perc du.
Szegedre érkezik	1 óra 05 perc és 4 óra 59 perc du.

Félegyházáról Budapest felé indul:

Gyorsvonat 11 óra 50 perc de. Személyvonat 4 óra 18 perc du.
Omnibuszvonat 7 óra 18 perc délelőtt.

Gőzhajózási menetrend.

A felső Tiszán Szeged és Szolnok között.

(Ervényes 1889. mártius 26-tól további intézkedésig.)

Fülféle.

Szegedről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 5 órakor.
Szentésről Szolnokra: vasárnap és szerdán délelőtt 10 óra előtt nem.

Lefelé.

Szolnokról Szegedre: kedden és pénteken reggel 5 órakor.
Szentésről Szegedre: kedden és pénteken délelőtt 10 óra előtt nem.

A csongrádi ügynökség felhagyatván, oda csak bérmentesített szállítmányok vétetnek fel, s az állomás, úgy, mint eddig, a hajók által érintetni fog.

Szolid kereset!

Allandó tartózkodásu egyéneket keresünk, kik hajlandók képviselőiségünket elvállalni és a törvény által engedélyezett sorsjegyeket részletfizetés mellett elárúsítani. — Magas jutalék biztosítva.

Ajánlatok intézendők:

May, Elfer és Adler,
bank és váltóüzlet Budapesten.

993. tk. sz. 1889.

Árverési hirdetményi kivonat.

A csongrádi kir. jbiróság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy *Kókai Márton* és társa végrehajlatónak *Kókai Mária* Hajdu Imréné végrehajtást szenvedő elleni 28 frt megállapított költség iránti végrehajtási ügyében a csongrádi kir. járásbiróság területén lévő, Csongrád városi 5933. sz. tjkben foglalt 1677. rszám alatti és C) 1. alatt özvegy *Kókai Jánosné* életfogytiglani haszonélvezeti jogával terhelt házra és beltelekre az árverést 624 frtban ezennel megállapított kiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az **1889. évi szeptember hó 6-ik napján** délelőtt 9 órakor a csongrádi kir. jbiróságnál megtartandó kiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10⁰ át, vagyis 62 frt, 40

Szentés, 1889. Nyomatott Sima Ferencz gyorsajtóján.

kr, készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. § ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Csongrádon 1889. évi június hó 19-ik napján.

A csongrádi királyi járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság.

Szarka,
kir. jbiró.

Értesítés.

Van szerencsém a n. é. közönséget s főleg az asztalos iparos urakat értesíteni, miszerint

legjobb minőségű száraz

kinestári deszkáim

Mármarosból megérkeztek.

Érkezett továbbá igen jó minőségű **bükk tűzifám** is, melyet a Tiszaparton Dócsai József csőszöm által, valamint üzlethelyiségemben és házhoz szállítva árusítok el.

A n. e. közönség eddigi tanusított szives pártfogását továbbra is kérve tisztelettel:

SZABÓ ZSIGMOND,
fakereskedő.

Legjobb üdítő ital **ROHITSI** **Hatásos gyomor-bajellen.**

SAVANYUVIZ

„Tempel-forrás”

A **rohitsi savanyuviz** a legnépszerűbb és legkeresettebb savanyuvizek egyike, és mint **gyógyszer**, tapasztalat szerint felülmulthatatlan hatásu emésztési zavarok, étvágyhiány, gyomor- és bélhurut eseteiben, az ivarszervek hurutainál, a máj-, lép- és epehólyag bajainál, aranyérről, tulságos hájképződésnél és sápkórnál. Azonkívül a legkellemesebb ízű ital, s **váltóláz** vidéken a legjobb óvszer e betegség ellen.

7-12

Kapható Szentésen **Szépe Károlynál.**

Legjobban ajánlható.

Kiváló orvosi tekintélyek által mint kitűnő, elismert s ezidő szerint legolcsóbb ásványviz. Az étvágyat gerjesztő és emésztést előmozdító hatással bír, nyál és kinövés oszlató, valamint gyomor-bajok, légzési szervek, máj, vese és vizeleti betegségeknek

KORONA-FORRÁS
(Hygiene-Sprudel)
magyar-steyer határon.

folyton **sikerrel használtatott.**

Kapható:

Soós Albert
urnál

Szentésen.

2-6